

kan gøres, medmindre der er Tilslutning dertil fra alle Sider. Nu var det jo imidlertid muligt, at Forholdenes Udvikling havde belært adskillige Folk, der tidligere havde haft en anden Opfattelse af disse Forhold, om, at en saa stor Sikringsstyrke under de nuværende Forhold absolut ikke er nødvendig.

Martin Hansen: Naar jeg har Lyst til at gøre et Par Bemærkninger, skyldes det væsentlig, at jeg saa ofte har hørt den Paastand blive fremsat, at Landbruget som saadant egentlig ikke har taget Del i Krigsskatten. Jeg forstaaer ikke ret den Tale; thi for mig staaer det saaledes, at denne Skat maa falde, hvor Krigsindtægterne er, uanset hvilket Erhverv det drejer sig om, og uanset hvem den rammer indenfor dette Erhverv; det kan ikke være afgørende, hvilket Erhverv man hører til, naar der er Tale om at bære de Byrder, Krigen fører med sig, men det afgørende maa være, hvor Indtægten er faldet. Jeg synes derfor, vi kunde lade ude af Debatten, om Landbruget har taget Del i denne Byrde.

Naar det fremdeles siges om Ejendomsskylden til Staten, at denne Skat er en Formueskat, saa kan dette vel i nogen Maade siges; men jeg kan dog ikke erkende, at den er det rigtige Udtryk for Formuen. Thi medens man, naar man opgør sin Formue, trækker sin Gæld fra den ansatte Ejendomsskyldværdi, saaledes at man faar et Udtryk for den virkelige Formue, er Ejendomsskylden af en ganske anden Karakter; thi denne Skat betaler man uanset alt det, man skylder bort. Har jeg f. Eks. en Gaard, som er ansat til 30,000 Kr., og jeg skylder det altsammen, skal jeg betale Ejendomsskylden alligevel; den skal jeg betale, hvad enten jeg ejer det hele eller skylder det hele bort. Ejendomsskylden er altsaa under en Situation som den nuværende, hvor det er vanskeligt for mange Mennesker at skaffe Skatten, slet ikke Udtryk for en Skatteevne, og derfor begriber jeg ikke, at den højtærede Finansminister ikke med Glæde vil gaa med til at tage disse 3 Mill. Kr., som er foreslaaede lagt paa Ejendomsskylden, gennem selve Formueskatten. Formuen vil dog i alle Tilfælde komme til at staa som et langt mere rationelt Udtryk for den Skatteevne, der haves i Øjeblikket, og ganske specielt vil den gøre det, naar der er Tale om en midlertidig Skat. Jeg kan godt erkende, at under normale Forhold skal der være et vist Forhold mellem Ejendomsskatterne

og den personlige Skat; men naar det gælder om at dække et øjeblikkeligt Hul i vore Finanser, maa man tage Skatten der, hvor Evnen til at betale findes, og jeg kan ikke faa i mit Hoved, at Ejendomsskyldansættelsen er Udtryk for, at der virkelig er en særlig Skatteevne til Stede. Jeg forstaaer paa dette Punkt aldeles ikke de radikales Ordfører (Moesgaard-Kjeldsen). Jeg synes, at de Betragtninger, han fremkom med i Gaar, var fuldstændig ulogiske. Han begrundede Skatten med, at den var overkommelig, men sluttede sin Tale med at sige, at den havde ogsaa den Evne, at den aabnede lettere Adgang for de unge til at skaffe sig et Værksted, hvor de kunde arbejde. Hvis den evnede det — men jeg tror nu, at den vil være for lille dertil —, kan jeg dog ikke forstaa, at det ærede Medlem vil være saa ubarmhertig ikke ogsaa at give Husmændenes unge Adgang til at faa Del i denne Lykke. Men det vilde det ærede Medlem aabenbart ikke give dem, idet han vilde sætte et Skel ved 14—15,000 Kr. — for øvrigt mener jeg, at skal der sættes et Skel, vil det være mere naturligt at sætte det der end ved 10,800 Kr. Nej, hvis det ærede Medlem ønsker at skaffe de unge denne Adgang, vilde det være rimeligt at bestemme, at enten man er Godsejer eller Husmand, maa man betale samme Afgift af den Jord, man har. Det var det, der gik igennem Bestræbelserne for den nye Ejendomsvurdering, og jeg tror, det er udmærket, og i saa Fald antager jeg ikke, at Husmændene vil kræve, at der skal være et saadant Skel; det vilde ogsaa stride mod en georgeistisk Betragtning, og jeg forstaaer ikke, at man overhovedet kan kræve det, thi den Skat, der hviler paa Ejendom og Jord, bør efter min Mening være ens, uanset om Ejeren er Godsejer eller Husmand. Men saa skal man have den supplerende Skat hvilende paa Indkomst og Formue som Udtryk for Evnen til at betale Skat.

Dernæst vil jeg gerne rette en Hensyn, dels til Finansministeren, dels til alle Partier i Folketinget og Landstinget. Hvis man virkelig vil gavne de smaa Skatteydere, skulde man gaa den Vej at forhøje det skattefrie Beløb ved Ansættelsen til den ordinære Indkomstskat. Det er nu 6—800 Kr.; men det vilde være meget ønskeligt, om man midlertidig satte det op, ude paa Landet f. Eks. til 1,000 Kr. og i Forhold dertil i Købstæderne og i København. Det vilde virkelig give Folk en Lettelse med Hensyn til Skatten og det ikke blot for Statsskattens Vedkommende, men ogsaa for den kommunale Skats, da det hedder, at